

ή σιωπή απλάθηκε στο σπίτι ακούμπησε στο παράθυρό του, κρυμμένος μέσα στη σκιά, με το νευροφίλι στο χέρι του.

Οι ώρες τή νύχτα, μέσα στη σιωπή και τη λικνηρία. Ήταν μεγάλες, μά το μυαλό του Μπόσντζικ δουλεύει γυρογύ. Προσπαθώντας να βγάλει μια έννοια από το μυαλλίετο που βρήκε ο Στίμψον. «Φυλάξτε να αυτά από Άλλοιους νύχτα έχει μόνη γάτα μια συναντήστω σημετέ ποιά σε τότε δήτε να φάτε να θέλω».

Προσπάθησε με χλίλιες τρώσεις να το διαβάσει, άλλ ζοντας τη σιαρά των λέξεων, μη τίποτα.

Το διαβίσει ά άποδι άφροντας δυό λέξεις και διαβίζοντας την μία "Ετσι έπέτυχς Το σημετω με έλεγε:

«Θέλω... να... σε... συναντήσω... μόνη... άλλωδς... φυλάξ...»

Τώρα καταλάβαινε πώς κάτι τρομερό άπειλούσε τη γυναίκα του ή όποια δέν τολούσε να του το εμπιστευθή.

Κριτηος την άναπνοη του, γιατί άκουσε βήματα στη γλδη. 'Ο άγνωστος, ό άρατος έχθρός, το ύποθετικο φάντασμα, κερνοσας άπο κεί. κατευθυνόμενος προς το παρταρι των λευκών ύμυώνθων.

'Ο Μπόσντζικ έκρινε ότι έπερσε να κίνη γλήγορα.

Μέσα στη σκιερή νύχτα δέν έβλεπε τίποτα, μ' άντελήφθη σ' άπόσταση λίγων βημάτων, ένα έλαφρό ταλαάκμα χιρούτι. 'Ο άγνωστος γιά να εινε σίγουρος, άφηνε και δεύτερο μυαλλίετο.

Αυτό το περίμενε ο Μπόσντζικ. 'Ωμοιος παράφορα, σιν τραλλός. Μίς σκό σκοτάδι τή χέρια του συνάντησαν ένα άνθρωπο.

Πιστήθαινε με λύσσα, κυλίστηκαν, πισσμένοι καυώς ήσαν, άπάνω στήν άμμο γυρεύοντας να χτυπήσω, να πνίξη ό ένας τον άλλω, φυσώντας, προσωπο με προσωπο, χωρίς να βλάπωνται, και μία στιγμή που ή σελήνη τους φώτισε μέσ' άπ' τα σύννεφα:

— 'Ο Στίμψον! ούλίαιες ό Μπόσντζικ.

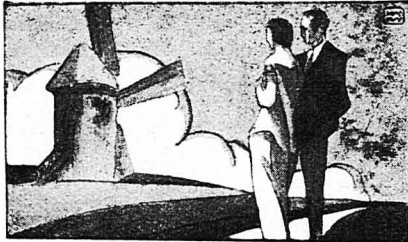
'Ηταν πραγματι ό Στίμψον, όστις έκωφελούμενος άπ' την έκπληξη του, απελλάχθηκε άπό τή χέρια του καινοτας μία βιαία προσασθεια κι' έφυγε.

'Ο Μπόσντζικ έτρεξε πίσω του τόν ειδη να διασχίξη ένα δραμάκο και στάθηκε γιά να του ρίξη. Μά την ίδια στιγμή μία λάμψη φάνηκε μέσ' το σκότος, ένας πυροβολισμος άντήχησε στη σιωπή και άκούστηκε ό βαρύς γδούπος ενός άνθρώπου που έπεσε καταγής.

'Ο Μπόσντζικ έτρεξε κατάπληκτος.

— Πούδς ειστε; ρώτησε.

'Ο άνθρωπος σάπαινε άκόμα. "Εμοιως σάν άπολιθωμένος.

'Εκείνη τή στιγμή άνο έαν μερικα παραθύρι του σπιτιού. Μία λευκή σιλονέτ τα φωνής και πίσω της οι ύληρείται με φανάρια.

— Γουλιέμς, μήπως κυυλήθηκες; φώναξε ή Κονστανς κ' έτρξε προς αυτόν.

— Μην πλησιάζεις, τής έφώναξε ή Έναι καποιος άκόμα εκεί.

'Η γυναίκα μου θέλει να έτσι κερφή το μυλό!

Τότε ή μαύρη σκιά μιλησε με σοβαρή φωνή:

— Μή φοβείστε τίποτα, κυρία. 'Απαλαχτήκατε γιά πάντα άπό το Σέσιλ Μπρούκς και τή σπείρα του.

'Η Κονστανς έτρεξε μέσ' εύθειαν προς τόν άγνωστο και του έπιασε τή χέρια.

— 'Ω! φίλε, φίλε μου, ειπε, εχρηριστώ. Είξευρα καλά πώς πάντοτε θα ειστε ό καλός μου άγγελος.

— Γουλιέμς, έπρόσθεσεν άμέσως, να ό μιστερ Τόμας Μπράντλεϋ, άπό το Σικάγο δέν θα μπορεσης ποτέ με σφιξης τή χερι πιο ιπποτικου άνθρώπου.

'Ο Μπόσντζικ, έτοιμος να μιληση, σταμάτησε δια μιάς 'Η λάμψη ένος φαναριού φώτισε ένα χυσο δαχτυλίδι στο δεξι χερι του τζένταμον κι' άπάνω σ' αυτό το δαχτυλίδι, διέκρινε χαραγμένους δυό μικρούς στανφους κοντά κοντά.

— Ναι, ειπε ή Κονστανς, μαντεύοντας τή σκέψη του, αυτός είναι το φάντασμα του μιλου. 'Ας μη μένουμε όμως κοντά σ' αυτό το πτώμα, γιατί ά όμα με τρομάζει.

Μέσα στο σπύτι, κιά' άπό το άπλετο φως, ό Μπόσντζικ ειδη τή χαρακ ηριστικά του Μπράντλεϋ 'Ηταν ένας κολοσσός, τρια ταπέντε χρόνων περίπου, με ξινο ή μιλιά, λαμπρά, μελαγχολικά μάτια, μ' εγγυγκο παράστημα κι' ένα κεφάλι που θυμότανε πώς και που το ειχε δή.

— Πρέπει να σου τή πώ όλα, Γουλιέμς, ήπ' ή Κονστανς. Οι άγωνίες που ύπέφερα με τιμώρηταν ά, κιά' ποσ δέν φάνηκα εξ άρχής ειλικρινής μαζί σου. Σου διηγήθηκα τής άθλιότητες των παιδι άν μου χρόνων μ' μά ήλιθία ύπερηφάνεια μ' έκανε να σου κρύψω έα μέρος τής άληθείας. Αδός ό Στιμψον, γνωστός σ' 'Α ευκανικά κότεργα με τόν άληθινο του όνομα Σέσιλ Μπρούκς, ειταν ένας αοβερός λησταρχος. 'Η νεότης μου πέρασε μέσα στη συμμορία του και συχ' ά αναγκασθηκα να γνω συνένοςος του γιαντι με φοβείριξε. Πάνε τρία χρόνια τώρα. 'Η σύγγεν κιά καρδιά πού βλέπαις εδω, κινεσθσας να μ' άσπασση άπό τή χέρια του. Γιά να ειμαι έν ασφαλεις μ' έστειλε σε φίλους του στο 'Αμστερνταμ, και να πώς με συνάντησε

εού να δίνω μαθήματα 'Αγγλικής γιά να ζώ.

— 'Ότε ό Μπρούκς ειχε ξαναβρή τή ίχνη σου;

— Ναι, ειπε ό Μπράντλεϋ. Βεβαιώθηκα γιά αυτό δταν τόν συνήγητσα πρόό λίγων ήμερών στο 'Αμστερνταμ. Τόν παρακολούθησα ως έ'ω και κατάλαβα ότι σχεδίαζε διαφορους έκβιασμούς εις βάρος τής περιουσίας σας.

— Κι καταλαβαω, ψιθύρισε ό Μπόσντζικ, πού σιγά του άπεκαλύπτετο το μυστήριό. Αυτός ό άλιτήριος ό Μπρούκς έκωφελήθηκε άπ' το περιαιυθι τ' ύφαντισματος γιά ν' άφήση το μυαλλίετο του στον κηπο Βλαποντας ότι τόν ειδα ισχυριστηκε ότι τή βρήκε κερφωμένο στο δαντρο.

— Μά ναι, Γουλιέμς. Θυμάσαι ότι άπέφευγα να συναντηθώ μόνη μαζί του. Τότε έκείνος μεταχειριστηκε τή γράψιμο με τόν όποιο συνενωσέτω άλλωτε με τούς συνένοςους του, ξεροντας ότι έγω θα μπορούσα να τή διαβίσω.

— Φωχή Κονστανς... 'Αν ειχες περισσότερη εμπιστοσύνη σε μένα θ' άπέφευγες όλες αυτές τής άγωνίες. Μά ύπάρχει ένα σημείο που δε μου έξηγησате άκόμα. Γιατι όλα αυτά τή μυστήρια πού περιβάλλουν τή μιστερ Μπράντλεϋ;

Μία άπεραννη δόνη σκέπασε τή μάτια του ξένου.

'Άλλοιωσιν! ειπε' ειμαι αναγκασμένος να κρύβωμαι σάν κακοήγος, σε όλη τήν 'Ολλανδία και σε λίγες ώρες θα έπιστρέψω σ' Βλαγιο, γιατί φίλοι με κερφμένουν με ένα αυτοκίνητο εδω κοντά.

'Ο Μπόσντζικ σε μία στιγμή έκύταξε προσεχτικά τόν πρόσωπό του. Κι' άξιαφρα μία άνάμνηση του ήρθε στο μυαλό. Αυτό τόν πρόσωπο τή ειχε δ' ή τώσες φορές στη; εφημερίδες.

— Ξέρω, ψιθύρισε. ειπε ό μνηστήρ του 'Ολλανδικου θρόνου, ό πρίγκηψ Φρανς ντε...

— Σούς! ειπε ό προγεσθραμένος μ' ένα λυπημένο χαμόγλο. — Μά δε θα σάς ξαναδομημ γιά να σάς έκφρασσουμε τήν εύγνωμοσύνη μας;

— 'Αργότερα, ίσως.

'Η Κονστανς πού ειχε φύγει μία στιγμή, ξανάρθε με τή χέρια γεμάτα λουλούδια κι' ειπε με μιάν άφέλεια πού έδινε περισσότερη αξία στο δωρό της.

— Θα δεχθήτε τουλάχιστο αυτά τή λουλούδια.

— Καλη όσο κι' ώραία, ψιθύρισε ό πρίγκηψ.

'Υποκαλήθη με μεγάλη συγκίνηση γιά να τής φιλήση τή χέρι, έσφιξε ζωηρά τή χέρι του Μπρούκς κι' άποκακύνθηκε γλήγορα στο περιβολι.

JACQUES CÉZEMBRE

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ
ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«'Ας ειμαι μικρή!..»

— Κοπελλούδα, ώραία θεροσερή βιολέττα, θα σ' άγαποθσα, μά εισαι πολύ μικρή.

— 'Αγαπα με, καλέ μου! Κ' έγω θα μεγαλώσω. Και τή μαργαριτάρι είναι μικρό, όμως στολάζει τή λαιμό των γυναικών. Και τ' όρκυκι είναι μικρό πουλάκι, όμως, σάν πετά, και άλογα κερνά και καρβαλλάρηδες.

'Ηυέρα άνανουης

'Ω! πόσο μακρινή είναι ή 'μέρα! Μένω εδω στο σταυροδρομίο, και κινεσθω μακρτά τή θάλασσα, τήν πικροκουμύσσα, άν ό καλός μου ταξιδεύει, άν ή σημαία του κυματίξει στον άνεμο, άν παίζω τή βιολι του με πάθος φλογερό, άν με θυμάται, κι' άν στα τραγούδια του αναφέρη τ' όνομά μου.

'Ο πληγωμένος

'Αχ! Τί να κάμω τώρα, γλυκειά μου κοπελλούδα; άπ' τή λευκό σου πρόσωπο μουρθε ένα βέλος και με πλήγωσε. Τή μάτια σου είναι γιά με σαίτες, βασανο φοβερό τή μ'εράσσα σου. Τώρα, έλα, ψιλά μου, να γιαιρ'ψης τής άνοιχτές πληγές μου, με τήν άσπράδα τή λαμπερή του στήθους σου.

'Αν ή'ιουν ποταμάκι

Ποταμάκι άν ή'ιουν θεροσερό, ξαίρω έγω άπό πού θα περνούσα. Κάτω άπ' τή ήλιακι θα περνούσα τού καλοσ μου, εκεί πού γδύνεται τόν βροδου, εκεί πού, τήν άσχη, βίξει τή καλά του — με τή νεράμμο υδρόβνη τή δίψα του, κ' έτσι μέσ' στα σπλάχνα του να μ' ειχε πάντα ό άγαπημένος μου.

Μ'τρο παρθενικό

Πές μου, κόρη, ψυχή μου, τή στήθια σου άπό τί μοσχοβολουν; 'Από νεράντζη ή άπο κιδώνι; 'Από μαντζουράνα ή άπό ρασιλιό; Τού άπαντά ή κόρη:

— Μά τήν πίστη μου, ώραίω παλληκάρι, τή στήθια μου δε μοσχοβολουν άπό κιδώνι ή άπο νεράντζη, ούτε άπό μαντζουράνα ή ρασιλικό, μά άπό παρθενικό μοσχοβολούσιν μ'τρο.

K. ΤΡΙΚΟΓΙΑΝΣ